

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμὰ, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν θρησκευτικὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κείτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικῶν	Ἑσωτερικῶν
Ἔτησίαι . . . . . δε. 35.—	Ἔτησίαι. Φεβρουαρίου 35.—
Ἑξαμηνίαι . . . . . 14.—	Ἑξαμηνίαι . . . . . 14.—
Τετμηναίαι 7,50	Τετμηναίαι 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίαι) δολάρια 4.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1929
 ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰκουμενικῆς μηνός.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐθνομικῆς αρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν

Μερίδιος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 47

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

—Στὸ ἄποχομαι, μητέρα, ἀπάντησε ὁ Φρέδος... Εἶδα ἀπὸ κοντὰ τοὺς κακοὺργους καὶ βεβαιώθηκα πῶς δὲν εἶμαι πλατμένος γιὰ τὴν ζωὴν μου.

—Πήγαινε! εἶπε ἡ μητέρα... Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὰ σένα. Νὰ γυρίσῃς ὅπως γρήγορα, γιὰτὶ ἴσως δὲν ἔχω πολλὴς ὥρας ζωῆ ἀκόμα.

—Ἀχ! μαννούλα μου! φάναξε ὁ Φρέδος ἐσπώντας τὰ λογμούς, καθὼς ἔκουσε ἀπὸ τὰ λόγια... Μὴ μοῦ λές ἔτσι! Θὰ ζήσῃς μαζί μὲ τὸ παιδάκι σου, ποὺ σ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ σὲ κόμη εὐτυχισμένη.

Ἡ γειτόνισσα ἔκαμε στὸ παιδί νόημα διὸ ἦσαν ἐπικίνδυνα νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἢ σιγὴ καὶ ὁ Φρέδος, ἀφοῦ φίλησε τὴν μητέρα του σὲ μέτωπο, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο λέγοντας:

—Καλὴ ἀντάμωση!

Ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ δρόμου, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ κ. Κλώντ περιμέναν ἰσομονετικά νὰ βγῇ ὁ Φρέδος.

Εἶδαν τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε μῆν καὶ περνώντας καὶ ξαναπερνώντας ἀπ' τὴν μισκονιχτὴ πόρτα, ὁ Ρουκάν μπάρσα νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ν' ἀντιληφθῇ ἕνα μέρος τῆς συγκινητικῆς σκηνῆς ποὺ περιγράψαμε. Ὅταν ξανάρχισεν τὸ κινήρι πίσω ἀπ' τὸ παιδί, ποὺ τώρα ἔτραχε γρηγορώτερα:

ἀκόμη πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Σηκουάνα, ὁ Ρουκάν ἔλεγε, τρέχοντας πάντα:

—Δὲν εἶναι ἔλότηλα παλάκαϊδο αὐτὸς ὁ μικρός!

—Κι' ἡ φτωχὴ μητέρα του! ἀπαντοῖσε ὁ Λωράν. Ἄν ὁ κ. Κλώντ μᾶς ἔστειλε γιὰ νὰ ἴδωμε συγκινηστικὰ καὶ κλάμματα, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο.

—Ὑπομονή! εἶπε ὁ Ρουκάν... Ἴσως θὰ μᾶς πᾶν τώρα στὸ «καλὸ φάρμακον» ποὺ εἶπε ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Φρέδος πήγαινε στὴ Λεωφόρο Ποσσονιέρ. Ἐσπύρισε πρὸς, γυρίζοντας ἀπ' τὸ Σαιν-Βαλερύ, εἶχε πάει σὲ σπῆτι τῶν Ἰταλῶν, ποὺ τὸν δέχτηκαν χωρὶς ἐνθουσιασμό, ὅπως ἕδηποτε ἕμιος τοῦ ἀπέστρεψαν νὰ κοιμηταί σὲ σπῆτι τους.

Ὁ γιὸς τοῦ Δορμυάν εἶχε κρύψει κάτω ἀπ' τίς πλάκες τῆς κρεββατοκάμαρας τὸ πορτοφόλι καὶ λογαριαζὸς νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ, ἀφοῦ ἔπαιρνε πρῶτα τὴν ασοστένια. Μὰ ἡ ἀβύλη τῶν σοφιστικῶν τῆς Μαύρης Μάσκας τοῦ ἔλλαξε δια τὰ σχέδια.

—Ἐχει γούστο νὰ μὴν εἶναι στὴ θέσῃ του τὸ πορτοφόλι! συλλογιζόταν τὸ παιδί. Ἐχει γούστο νὰ πῆγῃ ἡ αἰνιόρα, ποὺ συναϊδεῖ νὰ φάχνῃ παντοῦ καὶ νὰ τὸ ἀνακάλεψ!

Μ' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία, ὁ Φρέδος

«Νίκη! φάναξε ὁ Φρέδος.» (Σελ. 370 στ. β')

χρόνης κατὰ τὸ μεσημέρι σὲ σπῆτι τῶν Ἰταλῶν, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ θροναστήσαν σ' ἕνα γειτονικὸ καφενεδάκι, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ ἐπιτηροῦν τὸ σπίτι, ὅπου εἶχε μῆν τὸ παιδί. Δὲν παρέλειψαν νὰ βεβαιωθοῦν πῶς τὸ σπίτι ἔκκεινο δὲν εἶχε πικινὴ πόρτα καὶ, ἡσυχαι, ἔπαιαν τὸν κρυφὸ τους.

Ὅταν οἱ Ἰταλοὶ εἶδαν τὸν παλιὸ τους ὑπάλληλο, ἐσπύριστησαν πολὺ.

Εἶχαν διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀβύλη ποὺ εἶχε γίνοι σεις κατακόμβες κι' ἤξεραν πῶς ἀνάμεσα στοὺς κακοὺργους, εἶχε συλληφθῇ κι' ὁ Φρέδος Δορμυάν. Μάλιστα, ἕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰδηση εἶχαν γίνοι σιγὴς σὲ σπῆτι τῶν Ἰταλῶν. Ὁ ἕνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλο γιὰτὶ εἶχαν πάρει στὴν ὑπηρεσία τους ἕνα παιδί, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας λοποδότης, μέλος τῆς συμμορίας τῆς Μαύρης Μάσκας!

Ἐβόλα λοιπὸν καταλαβαίνει κανεὶς πόσο φοχρὰ δέχτηκαν τὸ Φρέδο.

—Ἄ! σὺ σι; ἔκαμε ὁ μηχανικός ἐσπύρισε... Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ τὴν φυλακὴν:

—Τι γράβεις ἐδῶ, δυστυχισμένο παιδί μικρὸ κακοῦργος; φάναξε ἡ Κονσουέλα, ποὺ σιγῆριζε νὰ συγκρατῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς λιγότερο ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς.

Μὰ ὁ Φρέδος περιμένε διὰς αὐτὴς

«Οἱ ἀστυνομικοὶ περιμέναν νὰ βγῇ ὁ Φρέδος...» (Σελ. 369 στ. α')

εις φιλοφρονήσεις και άπάντησε ήσυχα:
— Δέν είμαι πιά στη φυλακή, κα-
θώς βλέπετε, γιατί δέν βάζουν στη φυ-
λακή τους ανθρώπους που δέν έχουν κακό.

Αυτό το ύφος έκαμ' έντόπιση στους
Ίταλούς, που κοιτάχτηκαν άμίλητοι,
περιμένοντας ν' άκούσουν έξήγησίς.

— Ώστε λοιπόν, ήρώτησε εβθωμα ό
Φρέδος, πιστέψατε σ' άληθινά πως
ήμουν κλέφτης;

— Φυσικά άπάντησε ό μηχανικός.
— Όταν σέ πιάνουν οι κωροφύλακες τη
νύχτα μέσα στις κτακόμπες, μαζί με
άλλους κακοήργους, υπάρχει λόγος
νά μή σέ νομίζουν άπώ περιστερά-
κι.. Έτσι νέν είναι, Κοουσούλα, άγνά-
πη μου;

— Βεβαίωτατα! άπάντησε ή Ίταλί-
δα, που δέν είχε καθόλου ήσυχάσει
και περίμενε ν' άκούση που θά κτε-
λήσε τό παιδί.

Μά ό Φρέδος δά φαινόταν πως είχε
διάθεση νά δώση έξήγησις. Θροναίαστη-
κε σέ μία καρέκλα και ειπε:

— Είστε γελασμένοι, κύριε Πελι-
άσκο!.. Άνακατώθηκα, είν' άλήθεια, με
τή συμμορία τής Μάβρης Μάσκας, μά
δέν έδωκα για νά κλέψω, κάθε άλλο!
Έάκαμα για νά προλάβω μία συνομο-
σία κατά τού άτοκράτορος... Είχα τό-
χη νάνακαλώσω κάτι σχετικά χαρτιά
κι' ό άστυνόμος μ' άφησε ελεύθερο για
νά τού τά πάω.

Οί δυό Ίταλοί άρχισαν πάλι νά κοι-
τάζονται ασπασμένοι κι' έκαναν χει-
ρονομίες, που θά διασκέδαζαν πολύ τό
Φρέδο, άν δέν είχε τό κεφάλι γεμάτο
άνησυχίες.

Τό παιδί αυτό τούς κρατούσε σάν
όπνωτισμένους.

Τό συμπάθοςαν πολύ κι' άλλο δέν
ήβελαν παρά νά πιστέψουν στην άθωό-
τητά του. Άπ' τήν άλλη μεριά όμως
ή ιστορία αυτής τής συνομοσίας τούς
φαινόταν τόσο ανεξήγητη, όσο κι' ή
παρουσία τού Φρέδου ανάμεσα σ' ατούς
συμμερίτες.

— Νά σού πώ, μπαμπίνο, ειπε ό μη-
χανικός. Ντέν καταλαβαίνουμε στα-
λιά άπ' ό,τι λές... Είτηγκήσου μας ξά-
στερα, άν τέλης κι' άν είσ' άξιός νά σ'
άπειμάμε.

— Είμαι! άπάντησε τό παιδί, βλέ-
ποντας πως οι αγαθοί άνθρωποι εβθό-
μωναν και τόν έλεγαν «μπαμπίνο»,
που ήταν καλό σημάδι.

— Είσαι! Είσαι!.. Είναι ώρα κι'
εβκόλο νά τό λές... μά πρέπει και νά
τ' άποντείξω.

— Τίποτε έκλαύστερο! άπάντησε ό
Φρέδος, άφού σκέφθηκε μία στιγμή.
Σάς λέω πως ήρθα έδω νά πάρω τό
πορτοφόλι με τά χαρτιά, που πρέπει
νά τά παραδώσω στόν άρχηγό τής Α-
σφαλείας, τόν κ. Κλώντ.

μαζίμου. Θά σάς τάδειξω αυτά τά χαρτιά.
'Ο Ίταλός κι' ή γυναίκα του τινά-
χησαν άπάνω.

— Πάρ λά Μαντόνα! φώναξε ό πρώ-
τος, τρομαγμένος με τήν ιδέα ότι ήταν
κι' αυτός, χωρίς νά τό υποψιάζεται,
άνακατεμένος σ' αυτή τή συνομοσία!
είπες πως τό πορτοφόλι είν' έντω;..
στό σπιτί μου;

— Ναι, άπάντησε ό Φρέδος, τόνε-
ρα στήν κάμαρά μου.

Και, παρατόροντας τούς Ίταλούς
στό δωμάτιο, όπου είχε κοιμη' ή δεαν
γύρισε άπ' τό Σαίν-Βαλερό, κήησε στις
φτέρνες κι' έψαξε στις πλάκες που
ήταν πλαϊνά τού κεφαλοκράββατο, κοντά
στον τοίχο.

Σήκωσε τις πλάκες κι' άφησε μία
κραυγή χαράς.

Τό πορτοφόλι ήταν άκόμα κλειρω-
μένο κάτω άπ' τήν πλάκα. Τό άρπαξε
και κοινώντας τό φώναξε:

— Νίκη! Νά τά χαρτιά μου!.. Θά
μπορέσω νά κρατήσω τόν έρκο, που έ-
δωσα στόν κ. Κλώντ.

Βλέποντας πως τό παιδί ειχε πει τήν
άλήθεια, οι Ίταλοί άλλαξαν άμέσως
στάση.

— Τότε λοιπόν, ειπε ό αγαθός άν-
θρωπος, δέν είσαι κλέφτης, καθώς νο-
μίζαμε, είσαι τίμιο παινί.

— Άφού σάς τό λέω! άπάντησε χα-
ρούμενος ό Φρέδος.

Η Κοουσούλα όμως, πού δόσπιστη
άπό τόν άντρα τής, ήώητε:

— Πως ανακάλυψες αυτή τή συνο-
μοσία και γιατί ανακτιώνεσαι, σέ, σέ
υποθέσεις που δέν άνδηφέρουν παιδιά
τής ηλικίας σου;

— Ό μόνος τού Δουρμπάν έβαλε τά γέλια.

— Όσο γιατό, κυρία, θά μου έπι-
τρέψετε νά μή σάς εξήγησω τώρ' άμέ-
σως... Γρήγορα όμως, σέ λίγες μέρες
έως, θάμαι ελεύθερος νά σας τά διη-
γηθώ όλα και θά ήδησε τότε τί νόστι-
μή ιστορία που είναι!

Οί δυό Ίταλοί άλλο δέν έπιθυμού-
σαν παρά νά πειστούν κι' ό Πελιάσκο,
που ήταν φοβερά περίεργος, έρχιγε στο
πορτοφόλι φλογρά έλέμματα πόθου.
Στό τέλος δέν κρατήθηκε.

— Μπαμπίνο! ειπε, γιά νά σέ πι-
στέψουμε, πρέπει γάματς βεβαίον...
Πουδς μας βεβχιώνει πως αυτό τό πορ-
τοφόλι, που εσού λές πως έχει καρτιά,
νέν είναι γεμάτα καρτονομίσματα που
τάκεις κλέφει;..

— Ό Φρέδος κοκκίνησε από αγανά-
κτηση.

— Δέν έκλεφα ποτέ μου λεφτά! φώ-
ναξε με θυμό κοιτάζτε!

Και πέταξε τό πορτοφόλι πάνω στο
τραπέζι. 'Ο Πελιάσκο τ' άρπαξε άμέ-
σως και τάνοιξε, έκνοποιώντας τήν
περίεριστά του.

Βρήκε μέσα τά χαρτιά τού άγγλου

καρμπονάρου κι' άρχισε νά τά διαβάξη.
Έξαρνα χλώμιασε. Έβγαλε μερικά
ξεφωνητά και δυό διάβασε, έκανε χει-
ρονομίες που έδειχναν μεγάλη τα-
ραχή.

— Τι έχεις, χρυσέ μου; ήώητε ά-
νήσυχη ή γυναίκα του.

— Ό μηχανικός τής έδωσε τό χαρτί
που διάβασε.

— Ά, φώναξε, είναι τρομερό!..
Σήμερα, αυτή τήν ώρα ακριβώς, στο
Λουσαν.

— Μά τί τρέχει; ήώητε ό Φρέδος.

— Θα ντολεφονήσουν τόν άτοκρά-
τορα Ναπολέοντα Γ'.

Κι' ό Ίταλός, καταστυγνιημένος,
διάβασε δυνατά τό άκόλουθο γράμμα:
«Πρός τόν καρμπονάρο Διοδωρή,
πρόεδρο τής Κεντρικής Έπιτρο-
πής τού Παρισιού.

«Σύντροφε, ή στιγμή έφθασε: Βρή-
καμε τέλος τόν ήρωα, που ζητούσαμε
τόσον καιρό: είν' ένας Πολωνός, που
άποφάσισε νά θυσιάση τή ζωή του για
τήν ιδεολογία μας.

«'Ο άνθρωπος αυτός θάρρη στο Πα-
ρίσι τό πρώτ' τής 6 Ίουνίου. Τήν ή-
μέρ' αυτή ή Ναπολέων Γ' κι' ό Άλε-
ξάνδρος ό Τσάρς τής Ρωσίας, θά γο-
ρίσουν μαζί από μία έπιθεώρηση, που
θά γίνη στο Λουσαν. Εύκαιρία μονα-
δική, έξαιρετική, που δέν σκοπεύουμε
νά τή χάσουμε. 'Ο έκδικητής τών λα-
ών είν' έτοιμος: Θά πυροβολήση και
τούς δυό μόλις φθάσουν στο δάσος τής
Βουλάντς.

«Τό βράδυ τής 6 Ίουλίου, ή Γαλ-
λία κι' ή Ρωσία θά έχουν ελεύθερωθώ
άπ' τούς τωράννοους των. Ντ' είστε έτοι-
μοι. Μή χάσετε τήν εύκαιρία.

«Σωτηρία κι' άδελφοσύνη!
Μόλις τελειώσε τό διάβασμα, ό Ί-
ταλός έβγαλε τό ρολόγι του.

— Μιά ώρα! ειπε... Σήμερα είναι 6
Ίουνίου και μένει άκόμη μία ώρα... 'Ο
Ναπολέων Γ' κι' ό άτοκράτωρ τής
Ρωσίας θά ξεκίνησαν κιόλα για τήν
έπιθεώρηση.

Σά νάθελς νά βεβαιώση τά λόγια
τού Πελιάσκο, τή στιγμή εκείνη άκού-
στηκε από μακρυνά μία κανονιά.

— Τι τρέχει; ήώητε ή σινιόρα φο-
βισμένη.

— Αούτ είναι μία άπ' τις είκοσιτέ-
ρες κανονίες, που κεντηήσαν τήν άνε-
κώρηση τού σάβρου Άλεξάνδρου, ά-
πάντησε ό μηχανικός.

Πραγματικώς οι κανονίες έξακολου-
θούσαν ν' άκούγονται σέ ίσο χρονικά
διαστήματα κι' ό Φρέδος, καθώς τις
άκουσε, στεκόταν σ' άγκάθια.

— Ώστε, ήώητε, άν αυτό τό γράμ-
μα λέει άλήθεια, θ' άποπειραθούν νά
δολοφονήσουν τόν άτοκράτορα στο
δάσος τής Βουλάντς;

— Ναι, πάρ λά Μαντόνα!.. άπάν-

ησε μ' άγωνία ή Ίταλός. Ίσως έγκρι-
νε κιόλα... πρέπει νά εντοποηίσουμε
τήν άστυνομία... Γρήγορα!.. Γρή-
γορα!

'Ο Φρέδος ειχε έρμηχρει κιόλα στην
πόρτα με τό πορτοφόλι στο χέρι.

— Τρέχω! ειπε,
Και χάθηκα.

Κατέδθηκε με τρία πηρήματά τή
σκάλα και βεβηθε στο δρ' μου.

— Έμπρός! Τό πουλί μας πέταξε!

Τήν φράση αυτή τήν ειπε ό Ρουλέν,
που μόλις ειχε διακρίνει τό γιό τού
Δουρμπάν νά τρέξη μ' όλη του τή
γρηγορία προς τόν Κεράμικο.

— Τι τρέξιμο είν' αυτό! έλεγε άγκο-
μαχώντς ή Λωράν. Τού πέρασε άπ'
τό νού πως θά μας έσφογή;.. Πρέπει
νά φάη πολλά καρβέλια άκόμα... Έ-
μπρός!

Κι' οι δυό άστυνομικοί έγγήκαν δια-
στικά άπ' τό καφφενείο κι' έτρέξαν
πίσω άπ' τό παιδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

'Η δολοφονική άπόπειρα τού Βερεζόφσκη

Τρέχοντας ό Φρέδος συλλογιζότιν:
— Πρέπει νά προλάβω αυτό τό έ-
γκλημα!.. Πρέπει... Μόνος μ' αυτό τόν
τρόπο θά μου συγχωρηθουν τό σφάλ-
μα μου... Ναι, μά θα προστάσω:

Έπισκόταν τώρσ στην όδόν Ριβολί
κι' έβλεπε πολλόν κόσμο με γιορτινά
ρούβα νά πηγαινώ προς τά Ίλίσια
Πεδία.

Μπρός στόν Κεραμικό σταμάτησε
γιατί πολύ πλήθος ήταν μαζεμένο πι-
σω άπ' τή ζώνη των στρατιωτών και
των χωροφυλάκων, που ειχε παραταχ-
θώ γύρω από τ' άνάκτορα.

Τό πλήθος αυτό φηγίνετιν πως κάτι
περίμενε.

— Μήπως ό άποκρίτωρ δέν ξεκί-
νησε άκόμη; συλλογιζοτιν ή παιδί.

— Αί τι καλά άν ήταν έτσι!
Πλησίασε έντ χωροφύλακα, που
φρορούσε μία ελεύθερη διαδρο μπρός
στην καγκελόπορτα τού άντικόρου, και
τόν ήώητε:

(Έπειτα συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΩΣ

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΒΡΑΔΙΕΣ

Γλυκειά, οδυμένη μουσική τά κύματα
και μουσμουμισμένο έπνεε μαϊουράλι
μήτε φωνές τριγύρω μήτε βήματα
στόν ήσυχο γιαλό στεγνά φιλήματα
σκόρπιζε ό ήλιος γέροντας άγάλι

Και σού, κρυφά κρημέ μου, πήε άπά-
| λυφες
και τώρσ τί γλυκά που με πονούσεσ,
όχι σέ δύσες άλικες, κοράλλινες
— κάποιες βραδιές ρουβές, άφρέδες, όλάλ-
| λινες
σέ θάλμους άλαφροκαματούσες...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΩΣ

ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 190...

... Τότε, τό σκολείο άργούσε ν' ά-
νοιγή. Γεμάτος μία ήσυχη χαρά, άπο-
χαιρετούσα άπ' τό άνοιχτό παράθυρό
μας εις τελευταίες μέρες τού φθινο-
πώρου ποό κερνούσαν, ή μία πίσω άπ'
τήν άλλη, — ό έπιστάτης τού καλοκαι-
ριού, — μέρες καμωμένες δικίμιας από
θαλασσί, παρθένο άπ' τις μαβιές σά-
χτες τής πάχνης. Τό φως, ήμερο, άμ-
φιβολο, σάν άφαιρεμένο, στρωνόντανε
άπάνω σέ κρεβάτι σάν άρωματος...

Άναθε σίβιες στο θαμπά το πόμολα,
πάνω άπ' τά κάγκελα τού κρεββατιού,
που τ' άγκάθιασε, παίζοντας με τά
κορδόνια, έντ τρελλό χαδιάρικο γατά-
κι. Στην κουζίνα, που μόριζε ό άλε-
σμένος καρφς κι' ή ξάχαρη μέση στο
κουτιά τους, — τό φως γόαλιζε εις κη-
τιχρόλες, έγλυφς τό μπρικάκι τού κη-
φς κι' άλλαζε τό σκούρο χρώμα του
σέ ξανθό κοκκίνωπό. Ήθερο, σάν αλ-
ώνια συλλογιζόμενο, έμπαινε κι' ός έ-
κεινη τήν κάμαρά τού τ' ήχο όπου τό
άστατο καντηλάκι κλαίει:

Τό φθινόπωρο, ύπερ' από τις πρώ-
τες βροχές, έμοιάζε σάν έντα κοριτά-
κι που έκλαψε πολύ, — κι' ύστερα πλό-
θηκε, — και στέγνωσε, — μά τά μάτια
του είναι κλαμμένα άκόμα σάν έντ
κλιψάρικο κοριτάκι που δέν ξέρει
πόσο άμμοφραίνις έλα γελάει. Τώρσ
γελάει άπάνω στις άσπασωμένες ύψεις

των σπιτιών, στην κίτρινη έκκλησιά,
που κρατάει τό παντοεινό της φθινό-
πωρο ανάμεσα άπ' όλα τά καλοκαίρια,
στις τετράγωνες πλάκες τής σάλης μας,
στο ζεστό πετραδάκι τού δρόμου, που
κατάχαμα έσπλωμένο έντ μπουλιτωκό
περίμενει άκόμα καλοκαιριές μακριές
τό φθινόπωρο γελαει άκόμα ως και σ' αού-
τά άπάνω τά σκούρα, ζωομένα φύλλα,
που τελευταία σπρβήθηκαν στο περιβόλι.

Μά τήν πρόσση νά σογορίσω τά
βιβλία μου προτού νά φύγω για τήν Α-
θήνα, άνοίξα τό μακρολό κι' έβγαλα ό-
ξω όλες εις «Διαπλάσεις», από τά πρώ-
τα χρόνια, με τις δέττηλες σελίδες, που έ-
μοιάζε εις πολύ σέ σολτηρή κι' ασυτηρή
θεία, ως τά πιό τωρινά, που έμοιαζε
σέ μητέρα, κρημιτ φορά σάν πιό με-
γάλη άδερφή. Ένας κόσμος παιδιά
βούιζε σ' άκρινες τίς σελίδες, που έπι-
ανε όλη τήν κάμαρα κι' όλη μου τήν
άκοή με τις δροσρές φωνούδες του,
μαζο με τό βίντσι τού φορηγού που
άδειαζε στή Γαλλική Σάλα και περ-
νούσε στόν άέρα τήν ήστερή του δόνη-
ση. Τό γατάκι άφηγε τό νήμα και τό
κουδύρι, που τοφευγε, κι' άγέβαινα
στόν ώλο μου, σοργιτινούτς άπάνω στα
φυλλάδια με τά λιγνά του γαντωμένα
πόδια: τί προσεχτικά ποδάριά! ποτέ
δέν μου σκούνησαν τό καλαμάρι ή
τό κουτάκι με τις μπογιές, Μονάχα

ή γούνα τους μαδοόσε κι' άφηγε λίγες
ξανθές τριχούλες ανάμεσα στα φύλλα.

Κοντά στο παράθυρο καθόταν ή
μαμμά με τό έργοχειρό της κεντούσε
σιωπηλά. Πότε — πότε έστρωνε με τήν
παλάμη της στο γόνατο τό κεντημά
της και τό κοιτούσε σοργικά ύστερα
κοιτούσε τή μαλακόχροη θάλασσα, που
ντομένη στο νορικά της, ζητούσε νά
εξαγοράση από μας όλα της τά μαύρα
κρίματα. Μιλούσε κάπου-κάπου με τις
άντικρυνές, που ήταν κι' αήτες βγαλ-
μένες στο έμπασμα τής άνοιχτής τους
μαλκονόπορτας. ήταν τρία κορίτσια
με τή μητέρα τους. ήταν κοβολιές, —
αούτ τώρσ, ού, θάχαγε πιά Νοέμβρη!
Ή μία φορούσε πράσινο φόρεμα και
τό χρώμα του θυμίσε πιόκα νοτι-
σμένα, που τά σαλεύει κορματιστός άνε-
μος άπάνω σέ πλαγιές άψηλών λόφων.

Κι' άξαρνα ανέδινε μία μουροδιά,
μια μουροδιά ζεστή, άπαλή και μαζί
ζωνηρή, σάν άνασαστος γεμάτος άνα-
κόφιση, σά στεναγμός από κάποιο
πλάσμα που θά πονούσε: θυμάτιζαν
στη μέσα κάμαρα με άγνό μουσολί-
θωνο... Άγοράζαμε τό μουσολίθωνο άπ'
τά νησιωτοπούλα έκείνα παιδιάντα που
γυρίζουν στοδς δρόμους και φωνάζουν
φαλμωδικά: «Κεράκια μουσολίθωνό-σο
άγνά κεράκια μουσολίθωνό-σο...» Τά
καίμένα, μοιάζουν σάν κορίτσια, ή σά
τριούλες, καλογηττες που τά ράσα
τους μορίζουν θυμάμα. Ένα άπ' αυτά
μας ζωγράφισε μια μέρα τόν Ίησο

Χριστό και τήν Εθαγγελίστρια: μιά εί-
πε πως κάθης Κρωτική πηγαινει και
φέλνει στην έκκλησιά. Όρφανά, παρα-
πεταμένα, σέρνουν τά σκονισμένα τους
χοντροπάπουτσα χωρίς κάλτσες μέσα
στη σκόνη, και στην πλάτη τους τήν
ξύλινη μότρα με τή χιώτικη μαστί-
χα, με τά πεντάριμα κεράκια, με τά
κουδιά τό λιδάν, έκείνα τά μικρολά-
κια κορτιά που είναι κλωμμένα για
νά φέρνουν τή σκέψη μας κοντά στο θεό.

Από τής διπλανής χυτούσσε κου-
δουλιστά τό μακιρμένο γουδί: τό
τραχούδι τού μετάλλου λαλούσε σ'
αούτιά μου: κοπάνιζαν καρύδια όλο σ'
άπόγεμα για τή μουσταλευριά τους.

Κι' όμως ειχα άρχιζει νά βαριέ-
μαι... αυτό όλο βατούσε πολύ... ήθελα
πιά νά τό πύρω άπόφαση, κι' ό χειμώ-
νας που άργούσε νάρθη, μούφερνε άνο-
πομονησία. Κι' άν κι' έστρωε νά συλ-
λογιέμαι τις θαμπές και σιωπηλές έ-
κρινες μέρες, τις ξεπαγιασμένες, που
νοσταγμένες χαμουριώνται έξω άπ'
τά τζάμια μας, — όμως δέν μπορούσα
πιά νά τις περιμένω... κι' εβρίσκα πως
κράτούσε ως τήν κουράση τό «χαίρε»
τού γαλάζιου, που ό οδρανός μας έ-
στελνε για τ'ελευταία φορά στα μάτια
μας που τόν ειχαν χορτάσει...

(Σάν Ζωή και σάν Όνειρο). ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΡΑΪ ΤΙ ΩΦΕΛΕΙ!

Αγαπητοί μου,

ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ή μακρινός μου φίλος, τό προσφορόπολο της καταιμμένης Σύμωρης, τό καλό παιδί, πού άπό πέντε τώρα χρόνια ετοδ μορφώνω τό χαρακτήρα, μού γράφει: — Γράψτε! γράψτε για τη Μικρασιατική τραγωδία! γράψτε πολλά! νά τά μάθουν όλα τα Διαπλάσoυλα! νά ξέρουν πώς τόσα τους άδελφια, έκαί πέρα, χάθηκαν άπό τό μαχαίρι τοδ Τούρκου ή γλότωσαν γουμά, άφοδ είδαν τοδ δικός τους νά σφάζονται μπροστά στα μάτια τους!..

Νά γράφω, — άλλά τι ώφελει; Θα ξεγήνη τό μεγάλο κακό πού έγεινε; Θα ξαναφιαστή ή Ελληνική Σύμωρη, θα ξαναφανή ό ιωνικός πολιτισμός πού ετόν εσεβάσθησαν οι βάρβαροι; Η θνακουφιστή κών ή δυστογία των ανθρώπων άστών συντριμίων, πού τά βλέπουμε τώρη στοδξαγμένα στις άποθήκες, στα ύπόγεια, στα ύπόγεια, στις ασλάς και στα γυατιά άκόμα της Αθήνας; Τι ώφελει νά γράφω; τι ώφελει νά μάθουν όλα τα Διαπλάσoυλα πώς, έτσι ή άλλως, χάθηκαν και δυστόχησαν τόσα τους άδελφια! Θα ξαναδραθούν τά χαμένα; θνασσεύθουν τά σφαγμένα; θα ξαναευσχήσουν τά δόστοχα; — Δέν λέω αυτά τά φτωγά πού γλότωσαν, ή πατριωτική φιλανθρωπία τάντάλιας δσο πιδ πρόθυμα μοροόσε. Τά πεινασμένα θα φάνε, τά γουμά θα νουθεν, τάρρωστα θα κοιταχθούν. Μα πού είναι τό σπύτι τους; πού είναι ή καρδιά τους; Ω, θβργήσουν πολύ για νάποκτήσουν άλλη και άλλο! Έχασαν τά πελουμπότερα πού έχει ό άνθρωπος ύστερ' άπο τη ζωή. Μα μόνο ό έγωϊσμός θα μοροόσε νά φέρη παράδειγμα τά κακόμοιρ' αυτά πλάσματα στα εστοχησμένα, για νά μάθουν τάχα πόσο είναι πολύτιμα ή καρδιά και τό σπύτι, για νά τάχαπουν περισσότερο κατ' νά προσέχουν κι' αυτά μην τά χάσουν... Όχι, όχι! καλύτερα νάλειπε ό σκληρός αυτός παραδειγματισμός.

Όσέσο ό φίλος μου μού γράφει: Γράψτε! και δράματα, και τραγωδίες για τό θεάτρο, μ' αυτά πού εγειναι στη Σύμωρη. Θα συγκινήσουν τόν κόσμο περισσότερο άπ' ότι τόν συγκίνησαν ό Οιδίπους κι' ή Άντιγόνη! Έτό αίμα των μαρτύρων, άς δώση νέα βλάστηση στο νεοελληνικό λογοτεχνικό δένδρο. Τα έργα αυτά θα μένουν αένα, άν μια σπαρακτική άνάμνηση της παλαι

ποτέ πατρίδος τοδ Όμήρου και άν διαμαρτωρία τοδ ελληνικού Πνεύματος κατά της τουρκικής βαρβαρότητας!

Ναι, άλλά τι ώφελει;... Λόγια, λόγια! Τίνος δυστοχισμένου θνακουφιστή ή πόνος, άν τόν κλείση, ένας λογοτέχνης σ' ένα δράμα, σ' ένα διήγημα, σ' ένα μυθιστόρημα; Κι' αν ή Τέχνη είναι πάντα ήδονή, ή λογοτέχνης αυτός όχι μόνο δέν θα ώφελούσε τοδ δυστοχισμένου, παρά μού φαίνεται τώρα πώς θήκανε κάτι έγωϊστικό, θάπαινε τη δυστογία αυτών των ανθρώπων, για νά συγκινήση ήδονικά άλλους εστοχισμένους. Όχι! καλύτερα νάλειπε αυτό τό θέμα, ατή ή πηγή «αιώνιον λογοτεχνιών», πού δέν θάταν ίκνά άστε της Σύμωρη νά ξανακίτσουν, άστε νά την ξαναδώσουν στοδσ Σύμωριούς.

Τά ίδια θέλωγα, άν μούδρασε κανένας και για τη Θράκη, πού την αφήνουν οι Θράκες και φεύγουν, πρόσφυγες κι' αυτοί χωρίς σπιτι και πατρίδα. Όδτε νά κηρώσω ατή τη δυστογία αισθανόμεαι την όραση, ύστε νά την διατραγωδήσω. Τό στήθος μου έξογκώνουν ό πόνος κι' ό θυμός και δέν θά νέβαινε στα χείλη μου παλά μιτ' κατάρρα, πού θα την επρόφερα δακρυσμένος. Μα όδτε κι' αυτό, ύστε. Τι ώφελει! Οι γυναίκοδσ κλαίει και καταρριούται. Οι άνδρες σωπκινούν κι' ενερτοιέν.

Σας άσπάζομαι ΦΩΚΙΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα από ΑΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'. (Συνέχεια)

— Αλήθεια; Τι παράξεια πού είναι στο Παρίσι! φώναξε ή Διονυσία.

Και σε λιγάκι σιγανά:

— Ακου, Ζερμαίν. Πρέπει με κάθε τρόπο νά πώ κάτι τοδ Μωρίς. Θι κάμεις πώς δέν μορεΐς νά με όποφέρης κοντά σου, θι σηκώθης και ν' άλλαξετς θέση μαζί του. Μα γρήγορα, και κάμει νά μη μάς προσέχουν.

— Α! μ' δέν όποφρτεται επί τέλους, φώναξε ξαφνικά ή Ζερμαίν άν κακομαθημένο παιδί. Δέν μορω π' ά νά μένω πλάγι σου. Μού λέρωτες τό άσπρο μου τό φόρεμα.

Και γρήγορα σηκώνεται, πιάνει άπό πίσω τό καθισμα τοδ Μωρίς, και τόν κουνάει δυνατά για νά τοδ δώση τη θέση της.

Όλοι βρίσκουν άνεστήγητη τη διαγωγή της Διονυσίας και της χαϊδεμένης Ζερμαίν και ό Μωρίς μολονότι βρίσκει πολύ σκληρό για τη Διονυσία τό άσπεις της αδελφής του, δέν δυσκολεύεται όμως ν' άλλάξη θέση, είναι μάλιστα κι' εςχαριστημένος γι' αυτό.

Οι γονείς προσπαθού νά σκεπιά

σου με τη συνομιλία τους την άταξία των παιδιών. Σε λιγάκι όμως όρμη στη συνομιλία και ή Ζερμαίν και, λεπτή και έπιτηδεία ζωός είναι, κατορθώνει με τ' άσπεις της, με την έξυπνάδα της, νά συγκεντρώση όλη την προσοχή. Γασερα, βλέπετε, άπο την εισβολή της Διονυσίας, έπρεπε νά ξεσκάζουν.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ ή Διονυσία, με λόγια κομμένα μα καθαρά και σύντομα, διηγείται τι τρέχει στον Μωρίς και τόν στέλνει νά βρη τη Ζουστίν κάτω στο ύπόγειο, πού σε λίγο ίσως θα γίνει ό τάφος ήλων.

Ό Μωρίς κοιτάζε καλά - καλά την κόρη πού τοδ έδινε τόσο σοβαρές πληροφορίες και με ήσυχη είπε:

— Καλά, πηγαίνω.

— Στάση λιγάκι, Μωρίς, μη σηκώνεται άμέσως.

Η Διονυσία είχε ίδη πίσω άπο τό παράθυρο της τραπεζαρίας τό μοχθηρό πρόσωπο της Ζουστίν πού κοιτάζε άν είναι όλοι μέσα.

— Δέν τρώς, Διονυσία; της είπε ή κορία Μπεκκάρ. Τό φαγητό σου είναι άπειρακτο.

— Εςχαριστώ κορία. Δέν πεινώ άκόψε και, τώρα πού είδα τη Ζερμαίν, πρεπει ν' έπηγαίνω. Οι γονείς μου θ' άνησυχούν μ' αυτός τοδ καιρός. Θα μοροόσε ό Μωρίς νά με συντροφεΐη.

— Πώς; και δέβια μορεΐ, είπε ή κ. Μπεκκάρ.

— Ένωσεται πώς θι σε συντροφεΐω, είπε και ό Μωρίς ενά σκεπτόταν.

— Φυσικά! έκαμε ειρωνικά ή Έλισσάβετ.

Η Διονυσία σηκώθηκε, χαϊρέτης και βήκε, ενά καθένος αισθανόται μια ανακουφιστή πού έφειγε ή ταπεινή καθάριστη πού ήθελε ν' άνησυχήτη τόσο άκατάλληλα το τραπέζι τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'

Δεύτερη άνακάλυψη της Διονυσίας.

— Πήγαινε, Διονυσία, δέν σε χρειάζομαι, της είπε ό Μωρίς, άμψ έφθασαν στο περιβάλλυ έχει φως στο ύπόγειο και όμως δέν έχουν πιά ν' ανεβάσουν τίποτε για τό τραπέζι.

Πλησίασε σιγά-σιγά και άφοδ έβγαλε τά σκαρπινία του για νά μνη τρέξουν. Η πόρτα τοδ ύπογειού ήταν μισάνοιχτη και σε λιγάκι είδε μπρός του μια μορφή πού βιαζόσε στο χέρι ένα λοχνάρι. Ηταν γυναίκα και προσωρούσε για ν' άνάψη ένα μακρό φωτίλι πού κρεμότανε άπο τό ταβάνι. Στα βήματς τοδ Μωρίς γέρισε και άνοιξε τό στόμα γι' νά φωνάξη: Ό Μωρίς όμως μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάγι της, της βούλωσε τό στόμα με τό χέρι του, έδωσε τό λοχνάρι και, μ' όλη την άντίστασή της, της έχωσε στο στόμα την

άκρη της ποδιάς της. Κι' άφοδ έτσι την εμπόδισε νά φωνάξη, την έσφυρσε σε μια μικρή άποθήκη, όπου βάζανε τά σπασιμένα έπιπλα, και την έκλείδωσε μέσα λέγοντας:

— Τώρα φώναζε δσο θέλεις.

Κατόπι, χωρίς νά φροντίση και νά ποδηθή, άνέβηκε γρήγορα νά ίδη μιν έκινδόνουε ή Διονυσία άπο κανένα ενόυνογο της Ζουστίν.

Την βήκε νά περιμένη. Θέλητε νά κρηφθή όταν τόν είδε, μα δέν πρόφτασε.

— Θα σε πώ σπύτι, Διονυσία. Δέν κίνετ' νά γυρίσης μόνη σου τέτοις μέρες.

— Άναντίας πρέπει νά με άφήσης νά γυρίσω μόνη μου και κανείς σας νά μη φανή άπόψε. Έγω δέ φοβόμαι τίποτα. Και τρώω.

— Όχι πριν σου πώ τι σκέπτομαι για σενα, Διονυσία.

— Καλά τό ξέρω.

— Όχι δέν τό ξέρεις... Έτόλμησε δλ' αυτά για μάς; μόνη σου! Άκούσε με... Το έδιο μου κίνε: έμένα τό κουστομί σου της καθρίστοας και τά μαδρα σου τά χέρια. Η καλύτερα... όχι... με πειράζουν πολύ, άναντίας, θέλω νά πώ... Δός μου τό λόγο σου, Διονυσία, πώς θα τ' άγάλξω, πώς δέ θα ξαναγυρίσης πιά στο παγάδι. Δέν είναι για σενα αυτά. Δέν θέλω, τέλους Διονυσία; δέν θέλω.

Η πρώτη έννοια τοδ Μωρίς ήταν νά ειδωποήτη τόν πατέρα του για τόν κίνδυνο πού έέφυταν.

— Μα, γρίτες κίδα; τόν ρώτησε ό μηχανικός, όταν τόν είδα νά μπαίνη στην τραπεζαρία. Δέν συντρόφεφετς τη Διονυσία;

Ό Μωρίς ήταν τόσο ταρτημένος άπο τόν κόπο πού έκαμε νά κλείση τη Ζουστίν στην άποθήκη, πού δέν μοροόσε ν' άποκριθή.

— Θεέ μου! πόσο ταρτημένος είναι, φώναξε ειρωνικά ή Έλισσάβετ. Μα τσικωθήκατε στο δρόμο για νά χωρίστε εδσο γρήγορα; Θαχε τ' νύδρα του τό πετροκάρβουνο, ε;

— Το πετροκάρβουνο πού κοροϊδαίεις, άποκριθηκε με έπιστημό τόνο ό Μωρίς, είναι ένα κορίτσι άετοθαύματος. Αν κάθασαι άκόμα, σδ Έλισσάβετ, στην καρέκλα σου, άν όλοι μας έδω μέσα αίματα άκόμα ζωντανά, και δ' χι κομματιασμένοι άπο τη δυναμίτη, τό χρεωστούμε στη γενναία Διονυσία, πού ήθελε νά μάς γλοτώση, ενά κινδόνουε νά γίνει κομμάτια κι' ή ίδια μα-

ζί μας. Κι' δλ' αυτά έκαμε τόσο άπλά, τόσο φωτικά, ντυμένη με τό καρβουνωμένο της κουστομί, πού δέν έέρω πού είναι περισσότερο ώραιο: τό πώς μάς έσώτς ή τό πώς μπήκε δώ χωρί: νά ντραπή τό κουστομί της. Πατέρα, έλάτε μια σιγαμή κάτι νά σας πώ. Η Διονυσία έφωγε τώρα πού τσλείωσε τό έργο της. Μένουν όμως άκόμη τ' άχνη τοδ έγληήματος. Έλάτε.

Ό Μωρίς δέν μοροόσε νά μιλήτη άπο τήν ταραχή του, την άνησυχία και τό θαυμάσιο του πρδς τό γενναίο κορίτσι. Μαζί με τόν πατέρα του και τόν όπρητή, κατέβηκαν στο ύπόγειο, έξέτασαν καλά μιν είναι κρημμένος

Ό Μωρίς της βούλωσε τό στόμα... (Σελ. 372, στ. γ')

μέσα ή τρίγυρω κανένας ύποπτος και άπαίρεσαν τά πέντε μακρὰ φωτίλια πού κρεμότανε άπο τό ταβάνι και τά καθόλια πού τ' ένωναν με τις βόμβες. Σ' αυτό τό άναμεταξύ ή Ζουστίν έγαλοόσε τόν κόπο μέσ' άπο τη φωλιά της.

— Άνοιχτε μου! φοβάμαι! έχει ποντικά! έφώναξε.

Ό κόνιος Μπεκκάρ θα ήθελε πολύ νά την άφήση νά περάση τη νύχτα της εκεί μέσα. Σκέφθηκε όμως μήπως δέν ήταν καλύτερο νά ειδωποήση

την άστονομία. Ό Μωρίς δέν τόν άφησε.

— Η Διονυσία μού έοότησε νά μη βγή κανείς έξω άπόψε, είπε, και πρέπει νά έγη τούς λόγους της. Άδρσο, πρώτ' πρώτ', μοροόσε νά κάκουσε δτι πρέπει. Άπόψε όμως, νά μη φανόυμε καθόλου.

— Έγεις εμπιστοσύνη στη Διονυσία, Μωρίς, είπε ό κ. Μπεκκάρ, με τρόπο περισσότερο θεσβατωτικό πα ά έρωτηματικό.

— Ό! π' άλλ, π' έπρι!..

«Η Διονυσία καθαρίστρα! Δέν τό θέλω». Τα λόγια αυ' ά τοδ Μωρίς βορβόσαν με δύνμη και με άγάπη σ' αυτά της Διονυσίας. Είχε φράση στην πόττα μα δέ στάθις νά ετ' σκεφθή. Ό Δοσμπόκη θα περιμένε άπο πίσω και θα την μάλανε μάλιστα πού άρχιζε. Ηταν εκεί πραγματικά και φαίνεται πώς δέν άκούσε τίποτα, γιατί μόνο για τήν άστονομία της της άμίλησε.

— Αυτό λές εδδ νά μπής και νά βγής; Έγω νόμισα πώς θα κοιμώσουν κίδα. Μην είδες τη Ζουστίν ποθενά;

— Ναι, στο σπύτι της.

— Α!... Κάποιο έμπόδιο θα είναι, είπε μόνος του.

Μήπως σκοπεύεις νά την περιμένεις;

— Γιατί όχι;

— Μα δέν πιστεύω νά την αφήσουν νά βγη νύχτα έξω τέτοις μέρες;

— Αλήθεια; Και πώς σάφησαν έμένα;

— Έμένα; Ναι, τοδ έφωγα έγω. Θέλαν νά με κοπήσουν, άλλα σοδ είχα ύποσχεθή... Και τ' άκαμμένα δάχτυλα, νομίζεις πώς τα ώφελει τό κόπο; — Αλήθεια.

— Καλύτερα νά γυρίσης σπύτι και άλλη μέρα κανείς άπρηγία.

— Εςχαριστώ, γιατρέ!..

Η Διονυσία έλαγες πώς πεσοσε όταν κατέβαινε τό μεγάλο δρόμο πού έβγαζε στο σπύτι της. Τα πόδια της, όγκ'ά μέρα στις βρεμένες της κάλτιες, δέν έλεγαν νά ζεσταθούν άπο τό τρέξιμο. Η καρδιά της χροποόσε άπο κάθε είδος άγωνίας... Είχε εργμάξει, είχε ντροπισαθή, κοροϊδεσθή, ταπεινωθή σε ότι πιδ εδαίσθητο έχει ένα κορίτσι, στο νύσμο της. Πεινόδσε και κρηόναε. Και δέν ήξερε άκόμη τι ύποδοχή την περιμένε στο σπύτι της για τό τόλμημά της..

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΙΑΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

"Όσοι μου κάνουν οποιαδήποτε παραγγελία, αν δεν θέλουν να βοηθήσουν ή εκτελέσουν, πρέπει να μου γράφουν κάθε φορά...

σου ένα δεκάριχο και το χάσις, τί θα σου μείνει; "Ό μαθ., θριαμβευτικά. — Μία τρύπα!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ 1922 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Πρωτεύουσας των 5 Ιουνίου 1922... Πρωτεύουσας των 12 Ιουνίου 1922... Πρωτεύουσας των 19 Ιουνίου 1922...

Οι απολυθόντες... Οι 15 στίχοι... Οι 16 στίχοι... Οι 17 στίχοι... Οι 18 στίχοι... Οι 19 στίχοι... Οι 20 στίχοι...

ΑΝΩΤ. ΤΑΞΙΣ (από 15 ετών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πρωτομάθησ Πόδος, 156, 16, 7. "Ισότιμοι: "Όριών 171, 18, 7...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παπαδόπουλος 150, 15, 7

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σέλο 123, 13, 5

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Σιατιστινός Μενεξές 64, 7, 4... Δροσοσταλίδα 16, 2, 1...

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έως 15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σαμψουάκης "Αργυριάδης, 142, 15, 9

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παπαδόπουλος 150, 15, 7

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ό Τάκης: — Θυμάσαι τη γιαγιά σου Τοτό;

"Ό Τάκης: — "Όχι.

"Ό Τάκης: — Έτσι μικρός είσαι, Άμα μεγαλώσεις, θα τη θυμηθής. (Γεγονός)

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

159, 16, 8. Κουσοβραάτης 157, 16, 7. Νέδων 147, 15, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ελπιδοφόρος, 128, 13, 7...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πέρι γαυψ Ζιλές, 99, 10, 7. Σκοπελίδης Τσουκνίδα, 101, 11, 7...

ΠΑΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

Αθήναι, 28 εώς 29 Οκτωβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΩΤΗΘΗ: Δεν έπαινε τις σπουδές σου τις λέει ο "Όδηγός σου Σπυρίδωντος. Δεν είδες διαδρόμους και δέν φαναράκια φουδάνουα συνδραμικών. Δεν άκαντάς έκτασός παρδών έκτασών σου μολ το έπαιρησός ο χάσις, κατά σαυόν λήψης των έπιτασών, έκτασών μισομήτρης κάθε Κυριακής, που κάμνω τήν "Αλληλογραφία.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

του Διαγωνισμού Εσπαθώματος διά τήν 1923... Πρώτον βραβείον: 119, 12, 7. Καταράκη 118, 12, 7. Ασπιδοφόρος 111, 12, 5...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μυστηριώδης 80, 3, 3. Σέλων 43, 5, 3. Τρελλάη Χορσούρια, 48, 5, 8...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρός "Εθελοντικός 32, 4, 3. Ντροπαλή Γιαννιωτοπούλα 56, 7, 4. Βασιλειός "Αδάμας 8, 1, 1...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυροβολικάκι, 95, 10, 7

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Ελέυθερο Παυλί, 83, 9, 7

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αθήνη την εβδομάδα, διά τήν "Α Τραχηλά του 1923, έλαβα τήν έκτασόν: "Τό έλαιο και τήν στείρασόν του "Ήρως της Κουττάζας. Παισιγνώσω, χηλοδουρασιμισμόν. — "Μουσική και "Εκδρομή του Δεοντοκόμου Κουρσιόπουλου. Ποιή να διαλέξω; Δεν είπα δτι δεν έπαιρησός. "Ας μου καταστέλλησιν προτιμή και τήν λέξι "Εργασίοντα: "Ενώ έβω βοτάνησ διήγημα του "Αρπύρμονου. Πολύ καλά Μόνον στήν αρχή θα το συντομώσω λιγάκι, γιατί τραβή και χύσει έκπιτα ή ιστορία. — "Ορραφείας διακρυα, ποιήματα του Νέδωνος. Με μικρα διορθώματα έλασε άπλος διορραφισμός. "Εμεναν όμως οι άταξίαισ ρίμης άστρα-άστρα και πάταγε-βράγγε. "Ε-

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν... Εισαγωγή από τον Κωνσταντόν...

ΠΟΥ ΉΞΕΡΑ ΕΓΩ ΠΩΣ ΕΤΟΙ ΑΠΕΡΓΑΡΕΤΟ Ο ΉΡΩΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ. "Γότερα τή μάθαινα. "Αλλά ή έγκρισις είχε γίνεσ. Και γιά τή μη νομιστώ πως έκανα έκτασόν, έκτασόν ύστερα και μια "Η-ληά. Τελοσπάντων μεγάλη φασαρία, μετρία κι ένδολησ γιά μένα. Κι άφου είδα δτι δέν βρισκόμ λογισμοσ, τάφησα έλευθερα δλα. Δεν έπαφα όμως να λέγω και να ξαναλέγω στους φίλους μου δτι αυτά μ' ένταλλόμ και δέν τακταίον στο περιδικό μας, μπρω δέ να βαθειάσω επί ο περισσότερος μέποιων και οι εμπεριότερος άποψη είναι έξαφρεσις. Να έκπίσω δτι τή 1923 θα λείψον κι αύτός.

Ούτε στιγμή, Μάγδα, δέν μου πάραε από τήν πύξ μ' έξήλασε. Και είμαι βεβαία, δτι τήρα που δέν θα παγαίνησ πιά στο Ξυλοστό, και άρχισον τα πρωτοβόρια, και δέν θα πολυβγαίνησ έξω, θα μου γράφης τακτικά.

Ποί, πού ποία μαθηματα έχει τήρα ή Νισβή; "Ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά, βιολή, φθόκη, ζωγραφική, ευλογιστική. Και όμως κάπου κάπου θα μου γράφη. "Εδώ εσς δέκο!

"Αμ, ο Κοτός Γολιάθ; Πού να μου γράφη δια τήν καλοκαίρι Καλόβτα στήν Κρησισ με τήν άδελφή σου, πήγατε από θουλό, έμεινε κεί δλο τή πρώτ' τάπηγμα πάλι έπαίξε με τους φίλους του και τή βραδυ... νύσταει και κοιμάται. Μά τήρα πάνε αυτά. Γύρισες στις "Αθήνας, τακτοποιήθηκε κι εύθως άρχισα να μου γράφη. Να ίδουμ, θα έξκολοούσησ;

Ευχομαι, "Αρρόκλινο, κεί έπιτυχία στή φιλανθρωπική αυτή "Αγορά που διοργανώσι με τις φίλεσ σου γιά τοις Πρόσφυγας. Και βέβαια που έχουμνη χρέος δλο να τους γλυκισούμ και να τοις άνακουρσιώμ τοις δυστυχισμένους. Δεν παύεισ που δέν θα μου γράφης λίγον καιρό.

Είδες, Τιζάνη, τήν κρίση μου στο προηγουμένο. "Υποθέτω δτι μπορείς να διορθώσης τή μέτρο του ίδιου χαμματος, ή, αν προσιμά, να μου στείλης άλλο πεζό. "Εννοώ τήν πλήρη σου στήν "Αθήνα, ύστερ από τοις "Ανοιχτούσ όρίωντασ του καλοκαίριου; "Αλλά τί να γίνή! "Υπομονή όσ που να ξαναβρή τή καλοκαίρι.

"Οραίος "Επιστολός μου έστειλαν αυτή τήν εβδομάδα και οι έξής: "Ιππολύτου, "Αριστοφάνησ, Παρέρτα, Δία, "Αρχήν, Φ. "Ιωαννίδησ, Σέλον "Ανελήκτου και Μικρός "Αθνατάσ. — "Εξέτασος τήσ παραγγελίασ τωσ και τοις ευχαριστώ δλοσ γιά τή καλάν των λόγια.

Ναι, λίη μου "Απτοσ, μόνο οι έντάσαι συνδραμικάτ έχον δικαιώμα συνενργασίασ στή Σιλίδα. Συμφωνώ κι ένά δτι τή έκπολά μαθηματα είναι κάποτε πρόφασι και δτι ένασ μαθητήσ που άγαπά τή Διδάκασί του, μπορεί να τήσ γράφη τήν Πέμπτη ή τήν Κυριακή. "Αλλά πάλι λέγοσ: αν είναι να παραμεινή κανένα μάθημα, κανένα σχολικό χρέος, γι αυτό τή γράμμασ, καλύτερα να λείψη.

"Εγείς πολύ δικιο. Τριανταφυλλάνια τή κομματικά έπρεπε πιά να λείψον δλοσπίδου από τή φύλλο μας. "Αλλά δυστυχώς βρέπομ πως είναι αδύνατο, γιατί στήν "Ελλάδα καθήκονα μιασ, κατ' τήσ έπολισ, δέν υπάρχουν ούτε παραλήψις, ούτε υποδείξις, ούτε άπαγορεύσις. Μιά φορά που τότεπυρεσασα κι έγώ, τή μου έκταναν; Μ' έγελούσαν! Μού έστειλαν πρόσ έγκρισίν φενδύματα κομματικά άνάποδα, ή έλλα που έγώ δέν καταλόβαινα πως ήταν κομματικά. Γίός του Ψηλοεστή π. κ:

ΠΑΡΕΤΕΡΑ ΕΓΩ ΠΩΣ ΕΤΟΙ ΑΠΕΡΓΑΡΕΤΟ Ο ΉΡΩΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ. "Γότερα τή μάθαινα. "Αλλά ή έγκρισις είχε γίνεσ. Και γιά τή μη νομιστώ πως έκανα έκτασόν, έκτασόν ύστερα και μια "Η-ληά. Τελοσπάντων μεγάλη φασαρία, μετρία κι ένδολησ γιά μένα. Κι άφου είδα δτι δέν βρισκόμ λογισμοσ, τάφησα έλευθερα δλα. Δεν έπαφα όμως να λέγω και να ξαναλέγω στους φίλους μου δτι αυτά μ' ένταλλόμ και δέν τακταίον στο περιδικό μας, μπρω δέ να βαθειάσω επί ο περισσότερος μέποιων και οι εμπεριότερος άποψη είναι έξαφρεσις. Να έκπίσω δτι τή 1923 θα λείψον κι αύτός.

Ούτε στιγμή, Μάγδα, δέν μου πάραε από τήν πύξ μ' έξήλασε. Και είμαι βεβαία, δτι τήρα που δέν θα παγαίνησ πιά στο Ξυλοστό, και άρχισον τα πρωτοβόρια, και δέν θα πολυβγαίνησ έξω, θα μου γράφης τακτικά.

Ποί, πού ποία μαθηματα έχει τήρα ή Νισβή; "Ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά, βιολή, φθόκη, ζωγραφική, ευλογιστική. Και όμως κάπου κάπου θα μου γράφη. "Εδώ εσς δέκο!

"Αμ, ο Κοτός Γολιάθ; Πού να μου γράφη δια τήν καλοκαίρι Καλόβτα στήν Κρησισ με τήν άδελφή σου, πήγατε από θουλό, έμεινε κεί δλο τή πρώτ' τάπηγμα πάλι έπαίξε με τους φίλους του και τή βραδυ... νύσταει και κοιμάται. Μά τήρα πάνε αυτά. Γύρισες στις "Αθήνας, τακτοποιήθηκε κι εύθως άρχισα να μου γράφη. Να ίδουμ, θα έξκολοούσησ;

Ευχομαι, "Αρρόκλινο, κεί έπιτυχία στή φιλανθρωπική αυτή "Αγορά που διοργανώσι με τις φίλεσ σου γιά τοις Πρόσφυγας. Και βέβαια που έχουμνη χρέος δλο να τους γλυκισούμ και να τοις άνακουρσιώμ τοις δυστυχισμένους. Δεν παύεισ που δέν θα μου γράφης λίγον καιρό.

Είδες, Τιζάνη, τήν κρίση μου στο προηγουμένο. "Υποθέτω δτι μπορείς να διορθώσης τή μέτρο του ίδιου χαμματος, ή, αν προσιμά, να μου στείλης άλλο πεζό. "Εννοώ τήν πλήρη σου στήν "Αθήνα, ύστερ από τοις "Ανοιχτούσ όρίωντασ του καλοκαίριου; "Αλλά τί να γίνή! "Υπομονή όσ που να ξαναβρή τή καλοκαίρι.

"Οραίος "Επιστολός μου έστειλαν αυτή τήν εβδομάδα και οι έξής: "Ιππολύτου, "Αριστοφάνησ, Παρέρτα, Δία, "Αρχήν, Φ. "Ιωαννίδησ, Σέλον "Ανελήκτου και Μικρός "Αθνατάσ. — "Εξέτασος τήσ παραγγελίασ τωσ και τοις ευχαριστώ δλοσ γιά τή καλάν των λόγια.

Ναι, λίη μου "Απτοσ, μόνο οι έντάσαι συνδραμικάτ έχον δικαιώμα συνενργασίασ στή Σιλίδα. Συμφωνώ κι ένά δτι τή έκπολά μαθηματα είναι κάποτε πρόφασι και δτι ένασ μαθητήσ που άγαπά τή Διδάκασί του, μπορεί να τήσ γράφη τήν Πέμπτη ή τήν Κυριακή. "Αλλά πάλι λέγοσ: αν είναι να παραμεινή κανένα μάθημα, κανένα σχολικό χρέος, γι αυτό τή γράμμασ, καλύτερα να λείψη.

"Εγείς πολύ δικιο. Τριανταφυλλάνια τή κομματικά έπρεπε πιά να λείψον δλοσπίδου από τή φύλλο μας. "Αλλά δυστυχώς βρέπομ πως είναι αδύνατο, γιατί στήν "Ελλάδα καθήκονα μιασ, κατ' τήσ έπολισ, δέν υπάρχουν ούτε παραλήψις, ούτε υποδείξις, ούτε άπαγορεύσις. Μιά φορά που τότεπυρεσασα κι έγώ, τή μου έκταναν; Μ' έγελούσαν! Μού έστειλαν πρόσ έγκρισίν φενδύματα κομματικά άνάποδα, ή έλλα που έγώ δέν καταλόβαινα πως ήταν κομματικά. Γίός του Ψηλοεστή π. κ:

ΠΑΡΕΤΕΡΑ ΕΓΩ ΠΩΣ ΕΤΟΙ ΑΠΕΡΓΑΡΕΤΟ Ο ΉΡΩΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ. "Γότερα τή μάθαινα. "Αλλά ή έγκρισις είχε γίνεσ. Και γιά τή μη νομιστώ πως έκανα έκτασόν, έκτασόν ύστερα και μια "Η-ληά. Τελοσπάντων μεγάλη φασαρία, μετρία κι ένδολησ γιά μένα. Κι άφου είδα δτι δέν βρισκόμ λογισμοσ, τάφησα έλευθερα δλα. Δεν έπαφα όμως να λέγω και να ξαναλέγω στους φίλους μου δτι αυτά μ' ένταλλόμ και δέν τακταίον στο περιδικό μας, μπρω δέ να βαθειάσω επί ο περισσότερος μέποιων και οι εμπεριότερος άποψη είναι έξαφρεσις. Να έκπίσω δτι τή 1923 θα λείψον κι αύτός.

Ούτε στιγμή, Μάγδα, δέν μου πάραε από τήν πύξ μ' έξήλασε. Και είμαι βεβαία, δτι τήρα που δέν θα παγαίνησ πιά στο Ξυλοστό, και άρχισον τα πρωτοβόρια, και δέν θα πολυβγαίνησ έξω, θα μου γράφης τακτικά.

Ποί, πού ποία μαθηματα έχει τήρα ή Νισβή; "Ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά, βιολή, φθόκη, ζωγραφική, ευλογιστική. Και όμως κάπου κάπου θα μου γράφη. "Εδώ εσς δέκο!

"Αμ, ο Κοτός Γολιάθ; Πού να μου γράφη δια τήν καλοκαίρι Καλόβτα στήν Κρησισ με τήν άδελφή σου, πήγατε από θουλό, έμεινε κεί δλο τή πρώτ' τάπηγμα πάλι έπαίξε με τους φίλους του και τή βραδυ... νύσταει και κοιμάται. Μά τήρα πάνε αυτά. Γύρισες στις "Αθήνας, τακτοποιήθηκε κι εύθως άρχισα να μου γράφη. Να ίδουμ, θα έξκολοούσησ;

Ευχομαι, "Αρρόκλινο, κεί έπιτυχία στή φιλανθρωπική αυτή "Αγορά που διοργανώσι με τις φίλεσ σου γιά τοις Πρόσφυγας. Και βέβαια που έχουμνη χρέος δλο να τους γλυκισούμ και να τοις άνακουρσιώμ τοις δυστυχισμένους. Δεν παύεισ που δέν θα μου γράφης λίγον καιρό.

Είδες, Τιζάνη, τήν κρίση μου στο προηγουμένο. "Υποθέτω δτι μπορείς να διορθώσης τή μέτρο του ίδιου χαμματος, ή, αν προσιμά, να μου στείλης άλλο πεζό. "Εννοώ τήν πλήρη σου στήν "Αθήνα, ύστερ από τοις "Ανοιχτούσ όρίωντασ του καλοκαίριου; "Αλλά τί να γίνή! "Υπομονή όσ που να ξαναβρή τή καλοκαίρι.

"Οραίος "Επιστολός μου έστειλαν αυτή τήν εβδομάδα και οι έξής: "Ιππολύτου, "Αριστοφάνησ, Παρέρτα, Δία, "Αρχήν, Φ. "Ιωαννίδησ, Σέλον "Ανελήκτου και Μικρός "Αθνατάσ. — "Εξέτασος τήσ παραγγελίασ τωσ και τοις ευχαριστώ δλοσ γιά τή καλάν των λόγια.

Ναι, λίη μου "Απτοσ, μόνο οι έντάσαι συνδραμικάτ έχον δικαιώμα συνενργασίασ στή Σιλίδα. Συμφωνώ κι ένά δτι τή έκπολά μαθηματα είναι κάποτε πρόφασι και δτι ένασ μαθητήσ που άγαπά τή Διδάκασί του, μπορεί να τήσ γράφη τήν Πέμπτη ή τήν Κυριακή. "Αλλά πάλι λέγοσ: αν είναι να παραμεινή κανένα μάθημα, κανένα σχολικό χρέος, γι αυτό τή γράμμασ, καλύτερα να λείψη.

"Εγείς πολύ δικιο. Τριανταφυλλάνια τή κομματικά έπρεπε πιά να λείψον δλοσπίδου από τή φύλλο μας. "Αλλά δυστυχώς βρέπομ πως είναι αδύνατο, γιατί στήν "Ελλάδα καθήκονα μιασ, κατ' τήσ έπολισ, δέν υπάρχουν ούτε παραλήψις, ούτε υποδείξις, ούτε άπαγορεύσις. Μιά φορά που τότεπυρεσασα κι έγώ, τή μου έκταναν; Μ' έγελούσαν! Μού έστειλαν πρόσ έγκρισίν φενδύματα κομματικά άνάποδα, ή έλλα που έγώ δέν καταλόβαινα πως ήταν κομματικά. Γίός του Ψηλοεστή π. κ:

ΠΑΡΕΤΕΡΑ ΕΓΩ ΠΩΣ ΕΤΟΙ ΑΠΕΡΓΑΡΕΤΟ Ο ΉΡΩΣ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ. "Γότερα τή μάθαινα. "Αλλά ή έγκρισις είχε γίνεσ. Και γιά τή μη νομιστώ πως έκανα έκτασόν, έκτασόν ύστερα και μια "Η-ληά. Τελοσπάντων μεγάλη φασαρία, μετρία κι ένδολησ γιά μένα. Κι άφου είδα δτι δέν βρισκόμ λογισμοσ, τάφησα έλευθερα δλα. Δεν έπαφα όμως να λέγω και να ξαναλέγω στους φίλους μου δτι αυτά μ' ένταλλόμ και δέν τακταίον στο περιδικό μας, μπρω δέ να βαθειάσω επί ο περισσότερος μέποιων και οι εμπεριότερος άποψη είναι έξαφρεσις. Να έκπίσω δτι τή 1923 θα λείψον κι αύτός.

Ούτε στιγμή, Μάγδα, δέν μου πάραε από τήν πύξ μ' έξήλασε. Και είμαι βεβαία, δτι τήρα που δέν θα παγαίνησ πιά στο Ξυλοστό, και άρχισον τα πρωτοβόρια, και δέν θα πολυβγαίνησ έξω, θα μου γράφης τακτικά.

Ποί, πού ποία μαθηματα έχει τήρα ή Νισβή; "Ελληνικά, γαλλικά, άγγλικά, βιολή, φθόκη, ζωγραφική, ευλογιστική. Και όμως κάπου κάπου θα μου γράφη. "Εδώ εσς δέκο!

"Αμ, ο Κοτός Γολιάθ; Πού να μου γράφη δια τήν καλοκαίρι Καλόβτα στήν Κρησισ με τήν άδελφή σου, πήγατε από θουλό, έμεινε κεί δλο τή πρώτ' τάπηγμα πάλι έπαίξε με τους φίλους του και τή βραδυ... νύσταει και κοιμάται. Μά τήρα πάνε αυτά. Γύρισες στις "Αθήνας, τακτοποιήθηκε κι εύθως άρχισα να μου γράφη. Να ίδουμ, θα έξκολοούσησ;

Ευχομαι, "Αρρόκλινο, κεί έπιτυχία στή φιλανθρωπική αυτή "Αγορά που διοργανώσι με τις φίλεσ σου γιά τοις Πρόσφυγας. Και βέβαια που έχουμνη χρέος δλο να τους γλυκισούμ και να τοις άνακουρσιώμ τοις δυστυχισμένους. Δεν παύεισ που δέν θα μου γράφης λίγον καιρό.

Είδες, Τιζάνη, τήν κρίση μου στο προηγουμένο. "Υποθέτω δτι μπορείς να διορθώσης τή μέτρο του ίδιου χαμματος, ή, αν προσιμά, να μου στείλης άλλο πεζό. "Εννοώ τήν πλήρη σου στήν "Αθήνα, ύστερ από τοις "Ανοιχτούσ όρίωντασ του καλοκαίριου; "Αλλά τί να γίνή! "Υπομονή όσ που να ξαναβρή τή καλοκαίρι.

"Οραίος "Επιστολός μου έστειλαν αυτή τήν εβδομάδα και οι έξής: "Ιππολύτου, "Αριστοφάνησ, Παρέρτα, Δία, "Αρχήν, Φ. "Ιωαννίδησ, Σέλον "Ανελήκτου και Μικρός "Αθνατάσ. — "Εξέτασος τήσ παραγγελίασ τωσ και τοις ευχαριστώ δλοσ γιά τή καλάν των λόγια.

Ναι, λίη μου "Απτοσ, μόνο οι έντάσαι συνδραμικάτ έχον δικαιώμα συνενργασίασ στή Σιλίδα. Συμφωνώ κι ένά δτι τή έκπολά μαθηματα είναι κάποτε πρόφασι και δτι ένασ μαθητήσ που άγαπά τή Διδάκασί του, μπορεί να τήσ γράφη τήν Πέμπτη ή τήν Κυριακή. "Αλλά πάλι λέγοσ: αν είναι να παραμεινή κανένα μάθημα, κανένα σχολικό χρέος, γι αυτό τή γράμμασ, καλύτερα να λείψη.

"Εγείς πολύ δικιο. Τριανταφυλλάνια τή κομματικά έπρεπε πιά να λείψον δλοσπίδου από τή φύλλο μας. "Αλλά δυστυχώς βρέπομ πως είναι αδύνατο, γιατί στήν "Ελλάδα καθήκονα μιασ, κατ' τήσ έπολισ, δέν υπάρχουν ούτε παραλήψις, ούτε υποδείξις, ούτε άπαγορεύσις. Μιά φορά που τότεπυρεσασα κι έγώ, τή μου έκταναν; Μ' έγελούσαν! Μού έστειλαν πρόσ έγκρισίν φενδύματα κομματικά άνάποδα, ή έλλα που έγώ δέν καταλόβαινα πως ήταν κομματικά. Γίός του Ψηλοεστή π. κ:

ΠΑΡΕΤΕΡΑ ΕΓΩ ΠΩΣ ΕΤΟΙ ΑΠΕΡΓΑΡΕΤΟ Ο ΉΡΩΣ ΤΟΥ Β

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 2 έως 10 τόν πρώτῶν λέξεσιν με ἀπλῶν στοιχείω δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέσαν τῶν 10 λέξεσ. 40 λέξ. ἢ λέξεσ. με παρῶσα δὲ στοιχείω λέξ. 40 καὶ με παρασῶσα λέξ. 50. Ὁ χωρὶς στίχου δε. 1,50.

[ΚΒ' - 1177]

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν Διαπλασίωσιν οἰμο, χαρετὸν δλοῦσ καὶ δλοε. ΔΑΦΝΗΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

Σανσελλάδ, σὴν γιορτῆ σου εὐχόμεαι χροῖνια πολλά. Δαρναστεφανωμένη Ἑλλάς

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Παράδεισον τῆς Διαπλασίως χαρετὸν δλοῦσ καὶ δλοε.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΑΕΥ

Γραμματουλλέκται ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Στείλατε κατιλογόν. Διοι: Ἀσωμάτων 42, Ἀθήναι.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΑΕΥ

Επαναστάσας ἐκ τῆς περιοδείας μου, μπαίνω εἰς Περιοδείαν τῆς Διαπλασίως.

ΔΑΔΥΙ ΔΙΒΙΓΚΣΤΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

Παρακαλοῦμε τα Διαπλασίωσιν γιὰ τὴν ἀργοπορία μας, γιὰτι ἕνα μέρος τῶν μελῶν μας φεύγουν καὶ σχηματίζουν τὸ Συλλόγ τῶν Φιλελευθέρων.

ΚΒ' - 1189

ΓΕΛΑΤΕ ΟΛΟΙ

Γνωρίζετε; Ἦ Ρίτα Ἄν ἀνακαταβῆ περιφροῦσ τῶν ξῶων φαγι θε νὰ γεγῆ κα' ἄν ξανακαταβῆ δλόκληρη θε νὰ φανῆ στήν Ἀμερικανική, κα' ἄν παρῆ κα' ἄλλη φέρα δλόκληρη ἢ Ρίτα, καὶ θε νὰ ξαναφανῆ.

ΦΛΟΚΚΟΣ

Αρχηγὸ τῆς Φυλῆς, καὶ λοιποὶ πολιτικολόγοι, μάθετε πὸς ἢ «Διάπλασις» δὲν εἶνε κομματικὸν ὄργανον. Ὁφείλατε νὰ τὴν σβησῆτε.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΑΕΝΙΑ

Μοσχάτε, Δαιτὸρησῶν, ξεχάσατε καὶ τοῦ μπριαζιτῆ ὁ κόπανος.

ΚΒ' - 1186

Ζητῶ ἀλληλογραφία με Ρίτα. Διοι: Χριστιαν Βεινόγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθήναι.

Τριφύλλι

Ανταλλαγὸν Γραμματοσημῶν: Ὁ κ. Th. Fotiadis, Ezbet Theodorakis, Ashmuk Menoufieh (Egypte) ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ γραμματόσημα καὶ δέχεται ἀλληλογραφίαν.

ΚΒ' - 1188

Μπαρμπαντάκο, νομιζῶ πὸς παραληρεῖτε. Γιὰ ποιὰ με παίρνετε;

ΚΒ' - 1189

Κόφ, γιὰ ποιὸν «Κόκκινος Βράχος» μιλεῖτε; Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Κοκκίτσα, σὴν μεξέρεις, ξεσκεπασέ με. Τρεῖς ὄμως τὴν ἐπέδωκεῖ τῆς.

ΚΒ' - 1190

Προκηρύσσω ποικηλικὸν διαγωνισμὸν με θέμα «ποιοδότητε». Πρόθεσις μῆνας. Βραβεῖα δύο. Ἑλληνικὸν Ἰδιαιτὸν π.τ. Ἀθήναι

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ἸΠΠΕΥΣ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Γραμματοσημῶν. Ἀποστέλλετε: Α. Ματκοβίδην, Ζωοδόχου Πηγῆς 98-Α, Ἀθήναι.

ΚΒ' - 1191

Παρόνομος. Νέα διεύθυνσις: Ἄδα Κώτσου (διὰ Σύλλογον) Ἀλκαμένους 51, Ἀθήναι.

ΚΒ' - 1192

ΚΒ' - 1201

ΚΒ' - 1203

ΚΒ' - 1208

ΚΒ' - 1204

ΚΒ' - 1205

ΚΒ' - 1207

ΚΒ' - 1209

ΚΒ' - 1210

ΚΒ' - 1211

ΚΒ' - 1215

ΚΒ' - 1216

ΚΒ' - 1217

ΚΒ' - 1218

ΚΒ' - 1219

ΚΒ' - 1220

ΚΒ' - 1221

ΚΒ' - 1222

ΚΒ' - 1223

ΚΒ' - 1224

ΚΒ' - 1225

ΚΒ' - 1226

ΚΒ' - 1227

ΚΒ' - 1228

ΚΒ' - 1229

ΚΒ' - 1230

ΚΒ' - 1231

ΚΒ' - 1232

ΚΒ' - 1233

ΚΒ' - 1234

ΚΒ' - 1235

ΚΒ' - 1236

ΚΒ' - 1237

ΚΒ' - 1238

ΚΒ' - 1201

ΚΒ' - 1203

ΚΒ' - 1208

ΚΒ' - 1204

ΚΒ' - 1205

ΚΒ' - 1207

ΚΒ' - 1209

ΚΒ' - 1210

ΚΒ' - 1211

ΚΒ' - 1215

ΚΒ' - 1216

ΚΒ' - 1217

ΚΒ' - 1218

ΚΒ' - 1219

ΚΒ' - 1220

ΚΒ' - 1221

ΚΒ' - 1222

ΚΒ' - 1223

ΚΒ' - 1224

ΚΒ' - 1225

ΚΒ' - 1226

ΚΒ' - 1227

ΚΒ' - 1228

ΚΒ' - 1229

ΚΒ' - 1230

ΚΒ' - 1231

ΚΒ' - 1232

ΚΒ' - 1233

ΚΒ' - 1234

ΚΒ' - 1235

ΚΒ' - 1236

ΚΒ' - 1237

ΚΒ' - 1238

ΚΒ' - 1211α

ΚΒ' - 1212

ΚΒ' - 1213

ΚΒ' - 1214

ΚΒ' - 1215

ΚΒ' - 1216

ΚΒ' - 1217

ΚΒ' - 1218

ΚΒ' - 1219

ΚΒ' - 1220

ΚΒ' - 1221

ΚΒ' - 1222

ΚΒ' - 1223

ΚΒ' - 1224

ΚΒ' - 1225

ΚΒ' - 1226

ΚΒ' - 1227

ΚΒ' - 1228

ΚΒ' - 1229

ΚΒ' - 1230

ΚΒ' - 1231

ΚΒ' - 1232

ΚΒ' - 1233

ΚΒ' - 1234

ΚΒ' - 1235

ΚΒ' - 1236

ΚΒ' - 1237

ΚΒ' - 1238

ΚΒ' - 1239

ΚΒ' - 1240

ΚΒ' - 1241

ΚΒ' - 1242

ΚΒ' - 1243